ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΣΤΕΝΤΑΛ ΚΑΙ ΑΝΤΖΕΛΑ ΠΙΕΤΡΑΓΚΡΟΥΑ

Ἕνα φλογερὸ αἴσθημα ποὺ διατηρεῖται ἐπὶ ἕντεκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ ὡραία Μιλανέζα Ἀντζέλα Πιετράγκρουα ποὺ ξετρέλλανε τὸν Στένταλ. Πῶς γνωρίστηκαν. Ὁ νεαρὸς λόγιος μὲ τὸ τριμμένο σακκάκι. Ὁ χωρισμός. Μετὰ μίαν ἐνδεκαετίαν. —«Εἶνε ὁ...Κινέζος !...» Ὁ Στένταλ ἐπιμένει. Ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις. Τὰ πρῶτα φιλιά. Ἡ φυγὴ τοῦ Στένταλ. Ὁ κίνδυνος τῆς ἐρωτικῆς ἀντεκδικήσεως, κτλ. κτλ.

Α΄

ΡΙΣΜΕΝΩΣ δὲν ὑπάρχει συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπεδίωξε σὲ τέτοιον βαθμὸν τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες, ὅσο ὁ περίφημος Γαλλος μυθιστοριογράφος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, Στένταλ. Ὅλη του ἡ ζωὴ ὑπῆρξε ἕνα κυνήγι τοῦ ἔρωτος, καὶ καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ ἔρως ἦταν ἡ μοναδική του ἀσχολία.

Παντοῦ ὅπου ἔζησε, στὴ Γαλλία, στὴν Ἰταλία, ἢ ὅπου περαστικὸς ἔμεινε λίγο καιρό, ὁ Στένταλ εἶχε κι' ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Τὶς περισσότερες ὅμως ἐρωτικές του περιπέτειες τὶς εἶχε στὴν Ἰταλία, γιατὶ ἐκεῖ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του.

Ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν φλογερώτερη καὶ διαρκέστερη ἀγάπη ἦταν ἡ Ἀντζέλα Πιετράγκρουα. Ἡ Ἀντζέλα κατὰ τὴν ὁμολογία τοῦ ἰδίου, ἦταν καὶ ἡ ὀμορφότερη ἀπὸ τὶς τριάντα περίπου φίλες ποὺ εἶχε σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Τὴν Ἀντζέλα τὴν ἐγνώρισε νεώτατος ὁ Στένταλ, δεκαοχτὼ μόλις χρόνων, τὸ 1860, στὸ Μιλᾶνο, ὅταν ἀνθυπολοχαγὸς στὸ 6ον σύνταγμα τῶν Δραγόνων, ἔκανε μαζὺ μὲ τὸν Ναπολέοντα, τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο του στὴν ὡραία αὐτὴ ἰταλικὴ πόλι. Τὸ δωμάτιό του στὸ Μιλᾶνο βρισκότανε πάνω ἀπὸ τὴν τραπεζαρία τῆς Ἀντζέλας καὶ μολονότι τὴν ἔβλεπε κάθε μέρα, εἶχε περάσει ἕνας περίπου μῆνας, χωρὶς νὰ σχετισθῆ μαζύ της, ἂν καὶ τὸ ποθοῦσε αὐτὸ ὁλοψύχως. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε.

Ἔξαφνα ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς ἀρρώστησε. Ἕνας φίλος του πῆγε τότε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ καὶ καθὼς κατέβαινε ἀπ' τὸ δωμάτιό του συνάντησε τὴν Ἀντζέλα, ἡ ὁποία τὸν ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Στένταλ. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τῆς ὡραίας Μιλανέζας γιὰ τὴν ὑγεία του συνεκίνησε βαθειὰ τὸν Στένταλ, κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔγινε καλά, τὴν ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι της, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα κοινό τους φίλο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψι στῆς Ἀντζέλας διετήρησε πολὺ εὐχάριστη ἀνάμνησι ὁ Στένταλ.

Ἦταν ἀπένταρος, κακοντυμένος, τὸ σακκάκι του ἦταν τριμμένο! Δειλὸς δὲ καὶ ὑπερήφανος καθὼς ἦταν περίμενε νὰ τοῦ δώσι αὐτὴ πρώτη δείγματα ἀγάπης.

Ἡ Ἀντζέλα ὅμως εἶχε ἄλλους δεσμοὺς κ' ἔτσι ὁ Στένταλ περνοῦσε τὸν καιρό του ὀνειροπολῶντας βυθισμένος σὲ γλυκειὰ μελαγχολία περιμένοντας...

Πέρασαν ἔτσι ἕντεκα χρόνια. Μολαταῦτα ἡ ἀνάμνησι της Ἀντζέλας δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Στένταλ. Διετηρεῖτο πάντα ὁλοζώντανη μέσα του. Τὸ 1811 τὴν ξαναεῖδε πάλι στὸ Μιλᾶνο. Ἡ Ἀντζέλα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ὀνειροδῶς ὡραία. Ὁ Στένταλ τὴν ἐπεσκέφθη σπίτι της. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἀπογοήτευσί του ὅταν ἀντελήφθη πὼς ἡ Ἀντζέλα δὲν τὸν ἀνεγνώρισε! Ὁ Στένταλ ἀναγκάστηκε νὰ τῆς θυμίση ποιὸς εἶνε καὶ πῶς καὶ πότε γνωρίστηκαν.

Ἡ ὡραία Ἀντζέλα γύρισε τότε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε :

— Καλὲ τώρα θυμήθηκα... Εἶνε ὁ Κινέζος !...

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ψυχρολουσία ὁποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἔχανε τὸ θάρρος του. Ὁ Στένταλ ὅμως δὲν τἄχασε. Ἤξερε ὅτι μὲ τὴν ἐπιμονὴ κατορθώνει κανεὶς τὰ πάντα καὶ ὅτι μιὰ μεγάλη ἀγάπη συγκινεῖ πάντα τὶς γυναῖκες. Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι τῆς Ἀντζέλας καὶ νὰ τῆς διηγῆται πόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶδε. Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ τόπατε τότε ; τὸν ρωτοῦσε ἡ Ἀντζέλα, ρίχνοντάς του βαθειὲς ἐρωτικὲς ματιές. Ἔτσι ἡ παλιά τους φιλία ξαναζεστάθηκε, ὁ Στένταλ δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς πανέμορφης Μιλανέζας κι' ἕνα βράδυ, ἡ Ἀντζέλα τὸν κάλεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὸ θεωρεῖο της στὴν Σκάλα τοῦ Μιλάνου. Ὁ Στένταλ πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του.

Λίγο ἀκόμη, γράφει, ***καὶ θὰ τὴν ἄρπαζα στὴν ἀγκαλιά μου, κλαίοντας ἀπο χαρά !...»***

Ἡ μέρες περνοῦσαν ἔτσι γεμᾶτες εὐτυχία γιὰ τὸν Στέντολ. Πηγαίνει συχνότερα στὸ σπίτι τῆς ὡραίας του, ἡ καρδιά του ξεχειλίζει ἀπὸ ἔρωτα, μὰ δὲν τολμάει νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ ἀκόμη τὸ αἴσθημά του.

Ἔχει ἀρχίσει πειὰ καὶ περιποιεῖται περισσότερο τὸ ντύσιμό του, προσέχει νὰ μιλάη λεπτὰ κι' ἔξυπνα, ἔχει ἀρρῶς τρόπους.

Ὁ Στένταλ εἶχε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κρατᾶ σταυρωμένα τὰ χέρια του πίσω του, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔδινε ὕφος... σεβασταῦ μπαμπᾶ !... Γιὰ ν' ἀφήση τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια κρατοῦσε μπαστοῦνι. «***Ἔγινα***, γράφει, ***νεώτερος κατὰ τέσσερα χρόνια» !...***

Σιγὰ-σιγὰ ὁ δεσμός του μὲ τὴν Ἀντζέλα γίνονταν καὶ πιὸ στενός. Ἔβγαιναν πλέον ἔξω μαζύ, ἔκαναν μακρυνοὺς περιπάτους, τριγυρνοῦσαν μαζὺ τὰ βράδυα στοὺς δρόμους τοῦ Μιλάνου, χαζεύοντας μὲ τὶς φωτισμένες βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν, ἔπαιρναν κοφὲ σὲ ὁποκεντρα καφενεῖα, τρίπωναν σὲ ζαχαροπλαστεῖα, ποὺ δὲν πολυσυχναζοντουσαν, ἔκαναν σᾶν μικρὰ παιδιά...

«***Εἶμαι πάντα μαζύ της***, γράφει ὁ Στένταλ τὴν περίοδο αὐτὴ σὲ κάποιο φίλο του. ***Εἶμαι τρισευτυχισμένος ! Ἡ Ἀντζέλα μου λάμπει ἀπὸ ὀμορφιά. Τὰ ματια της εἶνε λαμπερά. Τὸ πρόσωπό της ἔχει μιὰ γλυκειὰ ἁρμονία, συγχρόνως ὅμως καὶ μιὰ ὑπερφυσικὴ ὀμορφιὰ ποὺ προξενεῖ τρόμο !... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀλλὰ κάποιο πλάσμα ὑπερφυσικό, μιὰ νεράϊδα».***

Ἡ Ἀντζέλα εὐχαριστιόταν μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ Στένταλ. Αὐτὸ ἔδωκε θάρρος στὸν Στένταλ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τῆς κάνη ἐπὶ τέλους τὴν ἐρωτικὴ του ἐξομολόγησι. Τρέμοντας λοιπὸν ἀπὸ συγκίνησι ἔτρεξε στὸ σπίτι της, γονάτισε μπρός της καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἕντεκα χρόνια, ὅτι ἡ εὐτυχία του ἦταν στὰ χέρια της...

Ἡ Ἀντζέλα ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησι τοῦ Στένταλ χαμογελῶντας.

— Θὰ ἤθελα πολὺ, τοῦ εἶπε αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε νὰ ἦσαν ἀληθινά. Φοβᾶμαι ὅμως ὅτι εἶνε ὑπερβολὲς καὶ τίποτε ἄλλο.

Τότε ὁ Στένταλ τῆς διηγήθηκε ὅσα ὑπέφερε ἐξ αἰτίας της. Ἡ Ἀντζέλα συγκινήθηκε, ἔκλαψε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῆ στὸν ἑνικό. Στὸν ἐνθουσιασμό του ὁ Στένταλ κάνει νὰ τὴν φιλήση, μὰ ἐκείνη μὲ ἐπιδεξιότητα ἀποφεύγει τὰ φιλιά του.

«***Ὑσ ερα ἀπὸ δυὸ μέρες ὡστόσο***, γράφει ὁ Στένταλ, ***ἡ ἴδια μοῦ ἔδωκε τὰ γλυκύτερα φιλιὰ τῆς ἀγάπης !...»***.

Μὰ τὴ νίκη αὐτὴ δὲν τὴν χάρηκε καὶ πολὺ ὁ Στένταλ. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἀναγκάστηκε νὰ φύγη βιαστικὰ ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο γιὰ τὴν Ἀγκῶνα. Ἔφευγε κατὰ παράκλησιν τῆς Ἀντζέλας, ἡ ὁποία, φοβότανε τὴ ζήλεια κάποιου ἀντεραστοῦ.

Ἀλλὰ δὲν τελειώνει ἐδῶ ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ περιπέτεια τοῦ Στένταλ. Ἔχει καὶ συνέχεια, συνέχεια ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, τὴν ὁποία θὰ δημοσιεύσουμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

— Ἐμάθατε τ' ὄνομά του ; τὸν ρώτησε ὁ διωκητής.

— Καὶ μήπως μοῦ τὸ εἶπε ;

— Τότε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυττάξετε ὅλους τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς τοῦ συντάγματός σας.

Τοὺς κύτταξε, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκε τὸν ὡραῖο ἥρωα τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς.

Λίγο ἔλειψε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του.

Καὶ τώρα ἀκόμη ἅμα βλέπη ἀνθυπολοχαγὸ τὸν πλησιάζει καὶ τὸν κυττάζει μήπως καὶ βρῆ τὸν ἀσεβῆ τῆς νύχτας τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Μὰ ἀκόμη δὲν τὸν βρῆκε !...

Τὸ λάθος του εἶνε ὅτι περιορίσθηκε νὰ κυττάζη μόνον τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς καὶ δὲν κύτταζε καὶ τοὺς.... δεκανεῖς !...

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.